

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Blijе zwarte snoeten in keurige jurkjes

Catharina H. Althuizen werd op 23 februari 1920 in Venhorst geboren als dochter van Martinus Althuizen (1872-1954) en Wilhelmina Arts (1885-1928). Waarschijnlijk is zus Wilminette, die in 1938 intrad bij de Zusters van Liefde in Schijndel, haar grote voorbeeld geweest. In ieder geval trad zij zelf bij het begin van de oorlog op 4 februari 1941 ook in bij de Zusters van Liefde in Schijndel. Zij volgde haar opleiding in Son (1942) en Beers (1944). Aan het einde van de oorlog, op 6 augustus 1945, werd ze geprofest en kreeg de naam zuster Materna. In 1959 begon zij met haar werk in St. Annaparochie en in 1961 in Mijdrecht. In 1963 keerde ze terug naar het moederhuis in Schijndel, om zich voor te bereiden op de missie in Afrika.

De zusters van Schijndel hadden namelijk in 1960 van de bisschop van de Zambiaanse provincie Luapala het verzoek gekregen om daar diep in het oerwoud te helpen.

De eerste zusters vertrekken nog dat jaar. Er zullen er nog vijfentwintig volgen, onder wie zuster Materna. Eerst leert ze in Ierland Engels, voordat zij op 18 juli 1964 vertrekt. Later vertelt ze over de 'standbeelden,' die ze bij de eerste kennismaking met Afrika ziet. Dichterbij gekomen blijken het enorme mierenhopen te zijn. Ze maakt de massale onafhankelijkheidsfeesten nog mee. Ze gaat werken in St. Mary's Mission in Kanambwa. De zusters zijn er in 1962 een blindenschool begonnen. Materna zal gaan werken bij de uitbreiding: een interne school en een kraamkliniek. In een van haar brieven vertelt zij: "Het begin van ons leven in Zambia was erg

sober en 't was er behelpen: er was in de winkel -niet meer dan een hutje- bijna niets te krijgen. Ik was bestemd om te zorgen voor het huishouden. Koken, was-sen, strijken, gasten ontvangen die op doortocht waren en bij ons kwamen eten en dikwijls slapen. In het begin was er, zoals ik zei geen echte winkel in het dorp en moesten we naar de stad, tien uren ver, om eten te kopen. Dat was een hele klus, maar gelukkig kwam er verbetering toen de broeder een kippen-hok ging bouwen en we kippen konden houden. Behalve eieren, hadden we ook af en toe een kippenboutje."

In 1964, bij het vijftigjarig bestaan van de Missienaai-kring, schrijft ze in 'Uit onze Knollentuin': "Jammer dat U enkele dagen geleden niet hier was, want dan had U een heel stel blijе zwarte snoeten gezien, die in keurige jurkjes naar de kerk trokken om de

eerste H. Communie te doen. Het is prachtig om te zien, als de zuster die ervoor zorgt, met die mooie kleren voor de dag komt. Ze zouden wel alles tegelijk aan willen trekken: zo mooi vinden zij ze. Zij zijn niet allemaal even schoon gewassen en daarom gaan ze eerst in een teil met water; anders worden de mooie jurkjes vuil. Water moeten ze ver halen en 's morgens kunnen ze niet zo vroeg naar de rivier om te baden. Na de H. Mis komen ze hun kleertjes terugbrengen en krijgen ze een kettinkje met kruisje... Als het heel arme kinderen zijn, die niet veel aan hebben, krijgen ze een jurkje of een broekje cadeau, maar we geven het niet bij de eerste communie, anders willen ze wel allemaal Jezus voor de eerste keer ontvangen.... Ook heel veel dank voor het mooie boek over paus Paulus en voor het vernieuwde abonnement op

de 'Illustratie.' Daar genieten we allen van en 's avonds is het 't geliefde boek onder de recreatie, als we allen even gezellig bij elkaar zijn."

In september 1969 komt ze terug voor enkele maanden vakantie in Boekel. Ze vertelt Anny Schafrat over het 'indrukwekkende werk van de zusters van Schijndel': "In een tijdvak van tien jaar hebben zij een blindenschool opgericht, waar honderd kinderen worden verzorgd. Een lagere school met vierhonderd leerlingen. Een 'secondary school' en kweekschool met vierhonderdvijftig leerlingen en een huishoudschool waar zestig meisjes onderwijs genieten. En dat alles wordt door twaalf zusters geleid en in stand gehouden." In 1969 en 1970 schrijft Materna over het blindenwerk van de zusters en in 1971 over het werk in de missie in het algemeen. In januari 1972 bedankt ze de Missienaai-kring voor de kleren die ze mocht ontvangen. In november 1972 is ze met vervroegd verlof omdat haar gezondheid te wensen overlaat. Toch vertrekt ze in januari 1973 weer vol goede moed.

Het is een tijdlang stil, maar in juli 1977 meldt ze opgewekt dat "alles hier goed is; veel activiteiten maken het leven interessant. Zo moesten onze blinde kinderen met de band naar Lusaka (hoofdstad) om op 't Statehouse (presidentieel paleis) de gasten te entertainen. Het was heel wat en 't heeft heel wat voorbereiding gekost, maar ze hebben het prima gedaan, en ze kregen zelfs een lunch aangeboden

met Kapunda (de president) samen. In Mensa (plaats) is zuster Margret, een van de zusters van onze groep, begonnen met zeven postulanten (leerling-zusters) en ze maken het erg goed. ... Het is de bedoeling van de bisschop dat het een aparte congregatie wordt en niet een van ons. Ze hebben de naam Sisters of Mercy aangenomen, maar moeten nog wel veel door ons gesteund worden... Wij leven gelukkig tussen ons zwarte volkje; jammer dat we ouder worden."

Op 16 mei 1986 keert zij terug naar Nederland. Haar gezondheid is verslechterd en bovendien worden steeds meer taken overgenomen door Zambiaanse zusters. In 1990 zijn alle vijftientig zusters van Schijndel terug. Materna schrijft een brief in 'Uit onze Knollentuin' en bedankt "voor de steun, in welke vorm dan ook, die

jullie mij en daardoor ook aan vele anderen, hebt gegeven... Wij hebben, mede door uw geldelijke hulp, ons steentje kunnen bijdragen aan de vooruitgang en ontwikkeling van de mensen daar, vooral op het gebied van het onderwijs en gezondheidszorg.

En we hebben ook mogen meewerken aan de opleiding van inheemse krachten. Nu drie congregaties van Zambiaanse zusters en goed gevormde leken ons werk overnemen, zagen wij hierin een reden om ons terug te trekken. Deze afgelopen jaren zijn ook voor onszelf rijke en mooie jaren geweest, die wij niet graag gemist zouden hebben."

In Maart 1991 viert zij het gouden kloosterfeest in Sint Anthonis, waar ze na een tussentijds verblijf in Beek en Donk (1991-1994) nog steeds verblijft.

Materna Althuizen (links), startklaar op haar DKW

Op 8 juni 2025 is in Boekel een monument onthuld voor de Boekelse missionarissen. Tijdens de voorbereidingen voor het realiseren van dit monument is geprobeerd de levensverhalen van deze missionarissen zoveel mogelijk (verder) vast te leggen.

Hieronder een aanvulling op bovenstaande levensbeschrijving, geschreven door Jan & Riky Meulemeesters, in mei 2025.

Zuster Materna Althuizen werkte graag in de tuin, en deelde groente en fruit uit aan bezoekers. Haar laatste jaren bracht ze door in het verpleeghuis Sint-Barbara in Schijndel, waar zij op 24 januari 2020, dertig dagen voor haar 100^e verjaardag, overleed.